

ΔΕΛΦΟΙ – ΟΜΙΛΙΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ – 27/09/2010

Όταν κάποιος μιλάει τελευταίος δεν πρέπει να επαναλαμβάνει πράγματα που έχουν λεχθεί. Νομίζω ότι μπορώ να συνοψίσω την σημερινή ημέρα σε δύο ενότητες, στην πρωινή και στην απογευματινή. Στην πρωινή όπου ο Πρωθυπουργός και η Υπουργός έθεσαν τις κατευθυντήριες γραμμές των προτάσεων της κυβέρνησης για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ακούσαμε και τις εμπειρίες υπουργών οι οποίοι έχουν περάσει από παρόμοιες μεταβατικές φάσεις. Αυτό ήταν το πρωινό κομμάτι.

Το απογευματινό ήταν οι τοποθετήσεις που ακολούθησαν, και εγώ θα τις επιμέριζα σε τρεις γενικές ενότητες. Μία απαρτιζόμενη από τοποθετήσεις ακαδημαϊκών, πανεπιστημιακών ή διδασκόντων σε ΤΕΙ, οι οποίοι έδειξαν κάποια ανησυχία για το τι πρόκειται να γίνει - ανησυχία πιστεύω καλοπροαίρετη με μια πίστη ή με μια επιμονή στην ακαδημαϊκή πλευρά του Πανεπιστημίου. Ύστερα, υπήρξαν τοποθετήσεις πανεπιστημιακών που δείχνουν ότι θέλουν να πάμε μπροστά και γρήγορα. Και τέλος, τοποθετήσεις από την πλευρά των κοινωνικών εταίρων, που έδειξαν να εκτιμούν αρνητικά την κατάσταση στην οποία κινούνται τα Πανεπιστήμια και να ζητούν άμεσα αλλαγές.

Κλείνοντας, και σε κάποιον βαθμό συνοψίζοντας, θα ήθελα να σκεφτούμε γιατί πάμε εκεί που είπε ο Πρωθυπουργός και η Υπουργός. Είναι φανερό -και τέτοιες συναντήσεις με την μορφή που έγιναν σήμερα το αναδεικνύουν- ότι η πορεία της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεν είναι συντονισμένη με τις εξελίξεις της κοινωνίας. Δεν ακολούθει καν την κατεύθυνση που ζητά η κοινωνία. Ποιά είναι κατά τη γνώμη μου η επιθυμητή κατεύθυνση αυτή την στιγμή –τουλάχιστον σε ότι αφορά τους φοιτητές- αν μπορεί να το συνοψίσει κανείς σε δύο λέξεις;

Εγώ θα έλεγα, ότι η απαίτηση μπορεί να συνοψισθεί στην εξής απλή φράση: **πτυχία με αντίκρυσμα**. Και θεωρώ ότι το ζητούμενο αυτό θα πρέπει να γίνει το επίκεντρο της προσπάθειας, και της διαβούλευσης. Αυτό οδηγεί στην εξειδίκευση, στις επί μέρους παραμέτρους, όπως π.χ εάν θα πρέπει να είναι έτσι η διοίκηση ή αλλιώς, τι χαρακτήρα πρέπει να έχει η διεθνοποίηση, τι χαρακτήρα θα έχει η πρόσβαση και η κινητικότητα των παιδιών μας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Θέλουμε –δηλαδή, η κοινωνία θέλει- Πανεπιστήμια που να βγάζουν πτυχιούχους οι οποίοι να στέκονται σε μια παγκόσμια αγορά, όχι μόνο στην ελληνική.

Εδώ, πρέπει να αναρωτηθούμε ποιος είναι ο ρόλος του κράτους. Ο ρόλος του κράτους είναι η προστασία του καταναλωτή. Για να είμαι ειλικρινής δεν μου αρέσει ο όρος

καταναλωτής, όμως τι προσπαθώ να πώ: μην ξεχνάμε ποιός πληρώνει σήμερα. Αποκλειστικά και μόνο πληρώνει ο πολίτης. Οι φοιτητές και οι γονείς του είναι αυτοί που πληρώνουν το κράτος για το αγαθό αυτό της τριτοβάθμιας παιδείας. Και υπό αυτήν την έννοια μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει την λέξη καταναλωτής.

Και βέβαια, πληρώνει σε πολλές περιπτώσεις και ο ίδιος ο φοιτητής ή η οικογένειά του πρόσθετα κόστη πέραν των φόρων, διότι δεν επαρκεί η κρατική χρηματοδότηση για να έχει το αποτέλεσμα που θέλει ο νέος και η οικογένειά του. Και εδώ θα μου επιτρέψετε μία παρένθεση. Ελέχθη προηγουμένως, κάποιος από τους ομιλητές είπε να δούμε οικονομικά τι μας συμφέρει καλύτερα. Ποιο είναι το κόστος του να μείνει κανείς εδώ ή να πάει έξω να σπουδάσει. Έχω κάποια στοιχεία, αλλά νομίζω ότι είναι πιο ενδιαφέρον να σας πω μια εμπειρία. Σε κάποια εκδήλωση πριν από 1.5 χρόνο, με πλησίασε μία μητέρα από την Κύπρο η οποία μου είπε το εξής: Έχω δύο παιδιά, το ένα μου παιδί σπουδάζει στο Πολυτεχνείο στην Αθήνα. Η κόρη μου δεν πέτυχε στις εξετάσεις και σπούδασε σε ένα Πανεπιστήμιο στην Αγγλία. Όχι από τα πλέον γνωστά. Η κόρη μου τελείωσε στα 3 χρόνια, αλλά για να πάρει και το Master έκανε και άλλο έναν χρόνο για να ισοτιμηθεί το πτυχίο και δουλεύει τώρα. Ο γιος μου έχουν περάσει 8 χρόνια και ακόμα σπουδάζει. Δωρεάν, υποθετικά, όμως το κόστος για τις σπουδές του γιού μου κατέληξε να είναι πολύ υψηλότερο από το κόστος για τις σπουδές της κόρης μου. Καταλαβαίνει, λοιπόν, κανείς ότι η εξαιρετικά σημαντική διάσταση που έχει να κάνει με την οικονομική πλευρά για τον αποδέκτη –για να μην τον πώ πάλι καταναλωτή- που είναι ο μαθητής και οι γονείς του, δεν λειτουργεί σωστά. Δε μπορούμε να το αγνοήσουμε αυτό το πράγμα. Γι' αυτό λοιπόν χρειαζόμαστε να ξαναδούμε τρόπους λειτουργίας του Πανεπιστημίου.

Κοιτάζοντας τα δύο ζητήματα αυτά, την οικονομική πλευρά σε σχέση με το αποτέλεσμα που παίρνει ο αποδέκτης – το τι αντίκρυσμα έχει το πτυχίο- βλέπουμε ότι το κράτος δεν καταφέρνει να ανταποκριθεί στην υποχρέωσή του. Και αιτία για την κατάσταση αυτή είναι η απόλυτη, η προς τα κάτω εξισωτική ομοιομορφία που επιβάλλει το υπάρχον σύστημα σε κάθε έκφανση της τριτοβάθμιας παιδείας. Η ομοιομορφία μας έχει οδηγήσει σ' ένα αδιέξοδο. Παραδείγματος χάριν, μετατρέπουμε, σπρώχνουμε σταδιακά όλα τα τριτοβάθμια Ιδρύματα σε μια ενιαία κατεύθυνση –ενίοτε τα μετατρέπουμε με συνοπτικές διαδικασίες- σε μια κατεύθυνση, για να τα φέρουμε όλα σε ίδιο επίπεδο υποτίθεται. Γιατί ένα και μοναδικό ίδιο επίπεδο; Για να έχουμε σχεδόν το 100% των νέων μας να εισάγονται σε πανεπιστημιακού τύπου Ιδρύματα - και να έχουμε μάλιστα και κάποιες κενές θέσεις – και συνάμα να έχουμε ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά αντίστοιχα που τελειώνουν τα

τριτοβάθμια Ιδρύματα σε 4-5 χρόνια - τα χαμηλότερα στην Ευρώπη. Και βέβαια να έχουμε και ως αποτελεσματικότητα του εκπαιδευτικού συστήματος, αυτήν που έχουμε; Δε νομίζω ότι κανείς θα διαφωνήσει ότι αυτό δεν είναι μια σωστή λειτουργία. Εδώ είναι που χρειαζόμαστε ευελιξία - και χρησιμοποιώ τον όρο «ευελιξία» σε αντιδιαστολή με τον όρο «ανομοιομορφία». Ευελιξία, και αν θέλετε ποικιλομορφία διαφορετικών επιλογών και επιπέδων μετά το λύκειο.

Και μία ακόμη πλευρά είναι τα επαγγελματικά δικαιώματα. Είναι μια άλλη έκφραση της στρέβλωσης. Ικανοποιήσαμε την επιθυμία πολιτική, τοπική ή οποιαδήποτε άλλη και φτιάξαμε, απλώσαμε Πανεπιστήμια, Τμήματα κτλ., και τελικά ποιό είναι το αντίκρυσμα;

Ταυτόχρονα όμως, κοινωνικές ομάδες με ισχύ, θέλουν περιορισμένη αγορά εργασίας. Αυτή την περιορισμένη αγορά εργασίας την δεκαετία του '80 την οριοθετούσαμε με τεχνητές ρυθμίσεις, παραδείγματος χάριν με το ΔΙΚΑΤΣΑ. Όταν έρχονταν τα παιδιά πίσω, τους λέγαμε «σε δυο τρία χρόνια θα δώσεις εξετάσεις». Κάτι παρόμοιο κάνουμε κι εδώ με τα επαγγελματικά δικαιώματα τώρα. Είναι ένας έμμεσος τρόπος, αφού από την μία μεριά κάνουμε την στρεβλή ανάπτυξη, από την άλλη να περιορίσουμε την αγορά εργασίας.

Ευελιξία λοιπόν για πτυχία με αντίκρυσμα.

Ύστερα εξωστρέφεια, για να στεκόμαστε και διεθνώς. Τι σημαίνει εξωστρέφεια; Σήμερα εδώ ελέγχθη ότι έχουμε προγράμματα τα οποία γίνονται στα αγγλικά, έχουμε κοινά διεθνή προγράμματα κτλ. Ναι, τα έχουμε. Αλλά εξωστρέφεια, ή αν θέλετε διεθνοποίηση, δεν είναι μόνο αυτό. Η διεθνοποίηση είναι να έχεις ένα κάποιο ισοζύγιο εισροών και εκροών. Πώς μπολιάζεις το εκπαιδευτικό σύστημα με ανθρώπους με εμπειρίες από άλλα συστήματα – είτε φοιτητές είτε ακόμα και καθηγητές. Εμάς το ισοζύγιο είναι απόλυτα ετεροβαρές. Απόλυτα ετεροβαρές.

Έχει παρεξηγηθεί κάτι που είχα πει προ καιρού για την έννοια της μαζικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Δεν είχε την έννοια ότι θα πρέπει κανείς να αποδεχθεί υποχρεωτικά την λογική της μαζικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Είχε την έννοια ότι θα πρέπει να μας προβληματίσει αν όλοι θα πρέπει να πηγαίνουν στα Πανεπιστήμια. Αν πρέπει να ταυτίζουμε την μαζική τριτοβάθμια με την μαζική πανεπιστημιακή παιδεία. Και ξέρετε, το επιχείρημα ή η λογική ότι πρέπει και κάποιοι να πηγαίνουν στις Τεχνικές Σχολές –όσες

έχουμε αφήσει με τέτοιον χαρακτήρα- σωστό είναι αλλά δεν μπορούμε να το λέμε έτσι αόριστα. Επειδή το λέει η Υπουργός ή ο Υφυπουργός δεν σημαίνει κάτι. Θα πρέπει να έχουμε αξιόπιστες Τεχνικές Σχολές, θα πρέπει να έχουμε κατά τη γνώμη μου μια ποικιλία δυνατοτήτων σε μεταδευτεροβάθμιο επίπεδο όπου όλοι θα βρίσκουν πρόσβαση ανάλογα με τις δυνατότητές τους. Δε θα περιμένουμε από όλους να έχουν πρόσβαση στο ανώτατο δυνατό επίπεδο, γιατί δεν μπορούν όλοι να έχουν πρόσβαση στο ανώτατο δυνατό επίπεδο. Ποια ήταν η στρατηγική μας και η τακτική πολλών –και εδώ μέσα; Η λογική μας είναι γενικά ότι η ποιότητα μεταφράζεται σε έτη σπουδών. Και λέμε: Οπου έχουμε 5 χρόνια σπουδών πρέπει να πάρουμε master, επειδή ήμασταν ΤΕΙ και είχαμε 3 χρόνια, να τα κάνουμε 4 χρόνια για να γίνουμε πανεπιστήμια. Και έχουμε 4 χρόνια αυτές τις σπουδές Τουριστικών Επαγγελματιών, νομίζω ότι και των Αισθητικών είναι 4 χρόνια στα ΤΕΙ. Γιατί 4 χρόνια; Για ποιο λόγο;

Τι είναι εκείνο που κάνει τις σπουδές σε πολλά αντικείμενα να είναι απαραίτητα 4 χρόνια; Ιδιαίτερα μάλιστα όταν δεν είναι σαφές, τουλάχιστον οι ακαδημαϊκοί εδώ μέσα γνωρίζουν πόσος είναι ο χρόνος κάθε ακαδημαϊκό έτος που αφιερώνεται στην ακαδημαϊκή διαδικασία, και πόσος είναι αυτός που αφιερώνεται στην εξέταση. Είναι λοιπόν η έκταση του χρόνου εκείνη που διασφαλίζει την ποιότητα;

Αυτή είναι μία ακόμα λογική που μας οδήγησε στην έλλειψη ποιότητας και στον πληθωρισμό πτυχίων. Χρειαζόμαστε λοιπόν μια αλλαγή φυσιογνωμίας. Η αλλαγή φυσιογνωμίας περιγράφηκε το πρωί και δεν χρειάζεται να επανέλθω. Θέλω όμως να πω ότι κατά τη γνώμη μου υ χρειαζόμαστε και κάποιες μονάδες «ελίτ». Τις χρειαζόμαστε. Τις χρειαζόμαστε γιατί: γιατί αυτοί οι οποίοι έχουν αυτές τις ικανότητες, ψάχνουν να βρουν διέξοδο και αν δεν τη βρουν εδώ, θα την βρουν κάπου αλλού. Χρειαζόμαστε τα ταλέντα. Να τα προσελκύνουμε, να τα αναδεικνύουμε και να τα κρατάμε. Και τα ταλέντα δεν τα βρίσκει κανείς με κλήρωση ή μέσω του ΑΣΕΠ. Τα ταλέντα χρειάζεται να τα βοηθήσει, να τους δώσει εκείνα τα εφόδια με τα οποία μπορούν να γίνουν χρήσιμα για την ελληνική κοινωνία.

Ελέχθη το πρωί, από τον Πρόεδρό του και μου προκάλεσε ενδιαφέρον το εξής: Το Dublin City College είναι μια μονάδα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης μέσα σε μια μεγάλη πόλη, στην πρωτεύουσα. Είπε ότι ένα εξαιρετικά υψηλό ποσοστό παιδιών από την γύρω περιοχή της έδρας του πανεπιστημίου σπουδάζουν εκεί.

Ας δούμε τώρα και την δική μας πλευρά, την δημιουργία ιδρυμάτων ανά την περιφέρεια. Έχουν τα παιδιά κάποιο λόγο να επιλέξουν τριτοβάθμιο ίδρυμα κοντά στο σπίτι

τους; Η λειτουργία των ιδρυμάτων αυτών σε τι βαθμό αντανακλά τις ανάγκες των τοπικών κοινωνιών, των αντιστοίχων περιφερειών;

Αν δούμε τα στοιχεία, υπάρχει ένα ενδιαφέρον παράδειγμα που το έχουμε χρησιμοποιήσει επανειλημμένα και η Υπουργός και εγώ, με τις Σχολές Τουριστικών Επαγγελματιών, όπως λέγονται, οι οποίες είχαν όλες κενά φέτος. Αν κοιτάξει κανείς λίγο παραπάνω τους αριθμούς, βλέπει στην Ρόδο ότι 9 μόνο απ' όσους μπήκαν είναι από την Ρόδο. Στο Ηράκλειο, 12 μόνο. Αν λοιπόν την φτιάξαμε την Σχολή, της δώσαμε ένα ωραίο όνομα, είπαμε την τοποθετούμε εκεί γιατί είναι τουριστικό μέρος και κανείς ντόπιος δεν την επιλέγει, κάτι πάει στραβά.

Ύστερα, το ζήτημα της πιστοποίησης, κάτι που ποτέ δεν κάναμε γιατί δεν διευκόλυνε τις πολιτικές ηγεσίες. Πριν φτιάξεις ένα πρόγραμμα να δεις ποια είναι τα κριτήρια εκείνα, ποια είναι τα εχέγγυα που θα κάνει αυτό το πρόγραμμα να έχει κατ' αρχήν μία απήχηση τόσο στους νέους όσο και στην οικονομία, όσο και στην κοινωνία;

Θα ήθελα να επανέλθω στο ζήτημα της αλλαγής της φυσιογνωμίας της διοίκησης. Οι αλλαγές που θα προωθήσουμε δεν έχουν τα χαρακτηριστικά της αλλαγής που επεδίωκαν πολλοί που σήμερα δεν είναι εδώ, ή που επέλεξαν προηγούμενες πολιτικές ηγεσίες. Αλλαγή που να λέει οι Πρυτάνεις εκλέγονται μία φορά για 4 χρόνια ή εκλέγονται δύο φορές για 3 χρόνια. Αυτό μόνο σε εξυπηρέτηση συγκεκριμένων ανθρώπων μπορεί να αποβλέπει.

Γιατί δεν είναι η εμπειρία των δύο τριετιών που θα κάνει τον Πρύτανη να είναι καλός, ή της τετραετίας ή της πενταετίας.

Εχω ξαναπεί, δεν είμαστε ένα μικρό γαλατικό χωριό. Το Πανεπιστήμιο δεν υπάρχει μόνο στην Ελλάδα. Σε όλο τον κόσμο πια η τάση είναι να παύει να είναι ένα Πανεπιστήμιο που λειτουργεί μόνο για να παρέχει ένα επίπεδο σπουδών υψηλό ή όχι, αλλά για να παρέχει μόνο σπουδές. Είναι για να βοηθάει αυτούς που σπουδάζουν εκεί να έχουν ένα καλύτερο μέλλον.

Ποια μπορεί να είναι η δομή του Συμβουλίου Διοίκησης και του τρόπου που αυτό συνεργάζεται με το εσωτερικό του Πανεπιστημίου; Πράγματι υπάρχουν διαφορετικές προσεγγίσεις, και αυτές θα πρέπει να τεθούν επί τάπητος στον διάλογο που θα επακολουθήσει, μπορεί να αποτελέσει θέμα συζήτησης. Θέλω όμως σε αυτό το σημείο να

διευκρινίσω κάτι. Τι σημαίνει διάλογος; Πολλές φορές νομίζω ότι υπάρχει μια σύγχυση με τον όρο «διάλογος».

Διάλογος σημαίνει ότι κατατίθενται επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα και σε κάποια στιγμή κάποιος αποφασίζει. Αυτός ο κάποιος είναι συγκεκριμένος και του έχει δώσει εντολή ο Ελληνικός λαός. Διάλογος δεν σημαίνει τα δικά μου τα επιχειρήματα είναι αυτά, τα δικά σου είναι εκείνα, ας πάρουμε κάποια δικά σου και κάποια δικά μου για να βγάλουμε κάτι στο οποίο θα συμφωνούμε και οι δύο – αφήστε που κατά τεκμήριο αυτό στο οποίο θα καταλήγαμε δεν θα ήταν και το βέλτιστο.

Η χρηματοδότηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα. Δε νομίζω ότι θα μπορέσουμε να το λύσουμε με τις προσπάθειες που κάνουμε. Εκ των πραγμάτων, τα κράτη πια έχουν δυσκολίες -ακόμα και τα πιο κοινωνικά ευαίσθητα- να καλύπτουν πλήρως τις ανάγκες για μία ποιοτική εκπαίδευση. Και το τονίζω αυτό, ποιοτική εκπαίδευση. Επομένως, οι προτάσεις που έχουν γίνει είτε για δωρεές, είτε για άλλης μορφής τρόπους ενίσχυσης του Πανεπιστημίου, νομίζω ότι είναι σημαντικές.

Για να ολοκληρώσω, γιατί πραγματικά νομίζω ότι είμαστε όλοι κουρασμένοι, θέλω να προσπαθήσω να διασκεδάσω εν μέρει ανησυχίες που διατυπώθηκαν από τον κ. Μυλόπουλο, αλλά και από άλλους ομιλητές, για το τι μοντέλο θέλουμε. Μου έκανε εντύπωση ότι οι τρεις άνθρωποι για τους οποίους διέγνωσα μία κάποια αντίρρηση στην αλλαγή τρόπου διοίκησης, αναφέρθηκαν στα μοντέλα της Γαλλίας και της Γερμανίας.

Καταρχήν, φοβάμαι ότι σε σχέση με το σύστημα της Γαλλίας έχουμε χάσει κάποια επεισόδια. Αλλού είναι τώρα τα πράγματα στην Γαλλία, ιδιαίτερα με τις αλλαγές που έγιναν πρόσφατα. Αλλά το να πάρουμε ως παράδειγμα μία χώρα η οποία με μεγάλες δυσκολίες – στη Γερμανία αναφέρομαι τώρα – προσπαθεί και αυτή να αλλάξει μέσα σε ένα άκρως συντηρητικό σύστημα και σε μία άκρως συντηρητική λογική, δεν είναι το καλύτερο παράδειγμα.

Πρέπει να δούμε και άλλες χώρες, μπορούμε να δούμε και την Δανία και την Φιλανδία και την Σουηδία, Ολλανδία, Αυστρία. Και εδώ, επειδή διατυπώθηκε κατά κάποιο τρόπο μια έμμεση κριτική, «μα γιατί φέρατε τον Πορτογάλο Υπουργό», είπε η Υπουργός ότι είχε και άλλους Υπουργούς που περίμενε να έρθουν, για να συνεισφέρουν και αυτοί με τις δικές τους εμπειρίες.

Και βέβαια θέλουμε να έχουμε εμπειρίες και να τις συζητήσουμε αυτές τις εμπειρίες και να δούμε ποιες επιλογές είναι πιο αποτελεσματικές και οι πιο κατάλληλες για τον τόπο. Γιατί φαντάζομαι όλους μας αυτό μας ενδιαφέρει.

Αναφέρθηκε ο Πρωθυπουργός σε μία διεθνή Συμβουλευτική Επιτροπή την οποία θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε.

Γιατί θέλουμε να την χρησιμοποιήσουμε; Δεν θέλουμε να την χρησιμοποιήσουμε για να έρθει να μας πει κάντε αυτό ή εκείνο, αλλά γιατί θα δώσει την ευκαιρία ακριβώς να ακούσουμε και μία ευρύτερη άποψη, να έχουμε εικόνα από πολλές διαφορετικές δομές και διεθνείς τάσεις. Γιατί τα πανεπιστήμια πηγαίνουν εκεί που πηγαίνουν, και συνάμα και εκείνοι να δουν το τι κάνουμε εμείς και πώς μπορούν να μας δώσουν την γνώμη τους, όχι την απόφασή τους.

Μπορώ να ανακοινώσω σήμερα τα ονόματα αυτών οι οποίοι δέχθηκαν να συμμετέχουν. Και δέχθηκαν να συμμετέχουν γιατί αναγνωρίζουν ότι στην Ελλάδα γίνεται μία μεγάλη προσπάθεια. Μία μεγάλη προσπάθεια για ριζικές ανατροπές και αλλαγές. Και άνθρωποι οι οποίοι έχουν εξαιρετικά περιορισμένο χρόνο, με πολύ μεγάλες υποχρεώσεις, λένε ναι, πρέπει να βοηθήσουμε.

Η επιτροπή απαρτίζεται από πρυτάνεις και προέδρους μερικών από τα γνωστότερα πανεπιστήμια του κόσμου στην Ευρώπη, την Αμερική, την Αυστραλία και την Ασία αλλά και πρώην υπουργούς παιδείας που υλοποίησαν επιτυχείς μεταρρυθμίσεις στην χώρα τους.

Η σύνθεση της επιτροπής είναι τέτοια ώστε να αντιπροσωπεύονται ορισμένα από τα κυριότερα επιστημονικά αντικείμενα, καθώς και ένα μεγάλο εύρος (γεωγραφικά και δομικά) διαφορετικών πανεπιστημιακών συστημάτων, δημοσίων ή ιδιωτικών.

Η επιτροπή θα ενημερωθεί για τον σημερινό τρόπο λειτουργίας των ελληνικών Πανεπιστημίων και τις αλλαγές που προτείνονται και θα συμβουλευεί την κυβέρνηση σε σχέση με τις σύγχρονες διεθνείς τάσεις που καθιστούν τα πανεπιστήμια ανταγωνιστικά διεθνώς.

Η επιτροπή θα επισκεφθεί την Ελλάδα και θα συναντήσει τους αρχηγούς των κομμάτων, τους φορείς της πανεπιστημιακής ζωής, κοινωνικούς φορείς και άλλους φορείς που σχετίζονται με την εκπαίδευση και θα υποβάλει έκθεση στην οποία θα καταγράφονται οι διαπιστώσεις της και οι προτάσεις της.

Η επιτροπή απαρτίζεται από τους:

- **David Naylor** (Καναδάς), Πρόεδρο του Πανεπιστημίου του Toronto.
- **Gavin Brown** (Αυστραλία), πρώην Πρύτανη του Πανεπιστημίου του Σύδνεϋ.
- **Gudmund Hernes** (Νορβηγία), Πρώην Υπουργό Παιδείας και Έρευνας, Πρώην Υπουργό Υγείας και Πρόεδρο του διεθνούς Συμβουλίου Κοινωνικών Ερευνών.
- **James J. Duderstadt** (ΗΠΑ), Επίτιμο Πρόεδρο του Πανεπιστημίου του Michigan.
- **Jo Ritzen** (Ολλανδία), Πρώην Υπουργό Παιδείας και Πρόεδρο του Πανεπιστημίου του Μάαστριχτ.
- **John Sexton** (ΗΠΑ), Πρόεδρο του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης.
- **Λίντα Κατέχη (Linda P.B. Katehi)** (ΗΠΑ), Πρύτανη του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια στο Davis. (Η κ. Κατέχη θα είναι και συντονίστρια της επιτροπής).
- **Patrick Aebischer** (Ελβετία), Πρόεδρο του Ελβετικού Ομοσπονδιακού Ινστιτούτου Τεχνολογίας στην Λωζάννη.
- **Lap-Chee Tsui** (Hong Kong), Πρύτανη και Πρόεδρο του Πανεπιστημίου του Hong Kong.

Η επιτροπή θα είναι άμισθη.

Κλείνοντας, θέλω να πω κάτι, ως Πανεπιστημιακός τώρα: Είναι, κατά την γνώμη μου, οι ίδιοι οι Πανεπιστημιακοί, που μπορούν να κάνουν αυτή την αλλαγή. Είναι οι ίδιοι που όταν αποφασίσουν ότι έχει έρθει η ώρα για ν' αλλάξει κάτι, θα είναι μπροστά από την πολιτική ηγεσία. Δε θα είναι σε αντιπαράθεση με την πολιτική ηγεσία.

Ευχαριστώ.